

Жена као стуб друштва: Повратак женствености у савременом свету

Друштвена улога жене мењала се кроз векове, али се њен значај није смањивао. Чак и у периодима који се данас означавају као патријархални, жена је сматрана стубом породичног дома, а друштвене науке су потом показале да је стабилна породица неопходна за општи напредак друштва, те је тако и у Универзалну декларацију о људским правима унета одредба која каже да је „породица природна и основна ћелија друштва и има право на заштиту државе и друштва.”

Иако нису имале извесна политичка и друштвена права, жене су и раније биле незаменљива подршка мужевима (владарима, научницима, писцима – при чему је кроз историју било и жена на владарским положајима у разним друштвима), играле значајне улоге у друштвеном животу заједнице организовањем женских друштава и других организација како у миру, тако и у ратним временима (код нас имамо пример чувеног Кола српских сестара и Београдског женског друштва), и оставиле трага у књижевности, уметности, науци итд. Неизоставно морамо поменути и примере из давније прошлости, као што су краљица Јелена Анжујска, која је основала прву женску школу у Србији, и монахиња Јефимија, прва српска књижевница.

Конзервативце често оптужују да желе да поново успоставе „патријархат” или неки други облик уређења из прошлости, међутим, ми знамо да не постоји тренутак у људској историји у ком је и друштво уопште, а и положај жена био идеалан, и у који бисмо ми желели да се вратимо. Неспорно је да су и жене, једнако као мушкарци, обдарене интелигенцијом, талентима и различитим вештинама и знањима, и да треба да имају могућност да те дарове искористе за добробит породице и друштва. Међутим, до разилажења долази кад је реч о начину на који је требало да дође до такозваног „ослобађања жена.” Средином 20. века појавила се прва контрацептивна пилула, чиме је омогућена сексуална револуција с краја шездесетих година, што је довело до општег пада традиционалних моралних норми кад је реч о сексуалности. Сведочанства жена из тога периода показују да су многе жене ступале у нежељене полне односе јер нису имале разлог да кажу не – постоји пилула, нема опасности од трудноће (углавном), зашто онда нећеш? Ширење такозваних сексуалних слобода било је део агенде феминистичког покрета, који је међутим донео горке плодове. Луиз Пери, ауторка књиге „Случај против сексуалне револуције” каже да су жене и деца највећи губитници сексуалне револуције. Заснован на погрешним премисама, овај покрет је поручивао женама да треба да потискују своју женскост и женственост, и да трагају за тзв. једнаким положајем у друштву тако што ће се понашати као мушкарци. Тако је настала и слика савремене остварене жене: то је особа која не рађа, којој је каријера важнија од породице, и која је у стању да често мења сексуалне партнере, не везујући се притом за њих. Порука је јасна: не треба да тежимо ка томе да мушкарци и жене буду једнаки као људска бића већ да жене буду исто што и мушкарци. Феминизам како се данас најчешће схвата у друштву дубоко је антиженски: он је као друштвену норму поставио мушко тело које не рађа и не доји, унизио значај мајчинства не само за личну оствареност и испуњеност већ и за читаво друштво, и непрекидно шаље суптилне поруке женама да нису довољно добре такве какве су већ да треба да буду као мушкарци. Зато нас и не чуди што највећи део феминистичког покрета прихвата трансродну идеологију и идеју да мушкарац може постати жена, те дозвољава да

мушкарци који за себе тврде да су жене имају приступ искључиво женским просторијама (тоалети, свлачионице), женским спортским категоријама, женским затворима, па чак и такмичењима за најлепшу жену. Феминисткиње оптужују патријархално друштво да не дозвољава женама да буду видљиве, да их не жели на водећим и важним позицијама, а трансродна идеологија иде и корак даље: она мушкарца поставља да буде жена уместо жене, и притом тврди да су те особе „боље жене од жена.”

Цендеризам тежи да суштински измени читаво наше постојање, наш онтолошки идентитет као двополног бића, а превасходно је усмерен против жена. Вокабулар који описује женско искуство и женски свет нарочито је непожељан те је сада мајка постала „особа која рађа“, дојење је на енглеском „храњење грудним кошом“, а мајчино млеко више није мајчино него „људско млеко”. „Особе које имају менструацију“ могу бити и мушкарци, кажу нам, зато се сад и у мушким тоалетима постављају менструални производи. Данас је употреба погрешне заменице чин насиља – тзв. мисцендеринг. А ми се питамо како бисмо онда назвали брисање читавог вокабулара који описује жене?

Најновији пример брисања жена долази нам из Британије где су две жене, једини преживели оснивачи удружења за подршку дојењу, поднеле оставке због тога што је друштво рекло да је реч „мајка” препрека за инклузивност, да је преиспитивање цендер идеологије „штетно” и што је почело да прихвата и мушкарце који желе да доје. Једна од њих, Миријам Мејн, рекла је да одбија да помаже мушкарцима да „изводе јадну имитацију дојења” које притом представља ризик по бебу. Друга оснивачица, Маријан Томпсон, написала је у јавном писму: „Нашу организацију уништава овакво удаљавање од природних норми, које су суштина мајчинства кроз дојење, а све ради удољжавања фантазијама одраслих особа.”

Ауторка серијала о Харију Потеру, Ц. К. Роулинг, била је приморана да оснује сигурну кућу само за жене, у којој ће помоћ женама које су жртве насиља пружати искључиво жене јер се неке жене које су претрпеле насиље не осећају безбедно или опуштено у мушком присуству у периоду непосредно након трауме, чак и ако је тај мушкарац психолог или социјални радник, док власти желе да дозволе приступ сигурним кућама и мушкарцима који тврде да су жене – било да су у улози жртве насиља или су део особља које помаже женама.

Да „сексуално ослобођење” нимало не оснажује жене видимо по статистици о броју разведених бракова, самохраних родитеља (најчешће мајки), адолесцената с проблематичним понашањем и зависностима, епидемији полно преносивих болести, великом броју абортуса, све већој конзумацији порнографских садржаја који притом постају све насилнији, као и по проживљеном искуству небројених жена и девојака које потврђују да по многим показатељима нису срећније нити задовољније него што су то биле њихове мајке или баке, иако су добиле сва права које им је феминистички покрет обећао, међу којима се нарочито истичу право на абортус и на развод без кривице.

Једно истраживање¹ показало је да је 77% испитаница имало нежељена сексуална искуства, при чему је алкохол имао важну улогу јер је умногоме утицао на способност расуђивања у

¹ Flack, W. F., et. al., “Risk Factors and Consequences of Unwanted Sex Among University Students”, Journal of Interpersonal Violence, 2007, <http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.849.3316&rep=rep1&type=pdf>

датом тренутку. Друго истраживање² показало је да се 78% жена каје због односа за једну ноћ, да осећају жаљење због тога што су урадиле, а веома често и гађење. Култура необавезног забављања која се раширила у западном свету подразумева улазак у односе с особом коју смо тек упознали, чиме такав чин губи епитет „интимног” и своди се на примитивно задовољавање нагона. Када таквом свођењу жене на средство за задовољавање потреба додамо и распрострањеност порнографије, која је, као што сам рекла, све насилнија, долазимо до једног дела објашњења о томе зашто је све више насиља над женама. Младићи који одрастају на порнографским садржајима, где им се сервирају нереалне представе о томе како жена треба да изгледа и шта треба да ради, не могу израсти у мужеве и очеве који поштују и своју жену и све друге жене, који их штите и по потреби се и жртвују за њих.

Сви ми мислимо да имамо своје мишљење, да имамо контролу над собом и својим телом и да други не могу и не смеју да нам говоре шта да радимо, а не схватамо колико смо заправо рањиви и колико је лако манипулисати човековим умом и вољом. Изузетна пример тога јесу реакције либералних жена у Америци након Трампове победе на председничким изборима. Оне су прогутале либералну пропаганду и мисле да ће наредне четири године малтене живети у логору, да неће моћи да абортирају нежељену децу, да мењају пол, облаче се како хоће и слично. Након што су се снимале за друштвене мреже како неутешно плачу или вриште од беса, сада се у знак протеста шишају на ћелаво и договарају се да ће носити плаве наруквице како би се препознале и солидарисале. Такође, оживеле су тзв. покрет 4Бе који је поникао у Јужној Кореји крајем прве деценије 21. века, тако назван по четири речи на корејском које почињу словом Б, а значе „без секса с мушкарцима, без рађања, без излазака с мушкарцима и без брака с мушкарцима.” Дакле, жене ступају у тзв. „сексуални штрајк” да би напакустиле мушкарцима који су гласали за Трампа и тако показују да је ипак могуће да ураде оно што је и најздравије за њих – а то је да не спавају с непознатим мушкарцима већ да траже стабилну везу с поузданим мушкарцем.

Неопходно је да у савременом друштву дође до промене парадигме, за шта је потребно да жене опет буду женствене, а мушкарци мужевни. Жене не треба да одбацују своју природу и јединствене дарове које имају, а друштво пак треба посебно да уважава жене управо због тих дарова, изразито свесно чињенице да жена која не ради нипошто није „само” домаћица већ заправо најважнији друштвени чинилац који одређује пут којим ће се читаво друштво даље кретати. Такозвано „оснаживање жена” играло је кључну улогу у разарању брака и породице кроз „ослобођење жена” од окова патријархата. Стога је и логично да решење за опоравак породице такође дође кроз жене, али овог пута кроз истинско оснаживање жена – кроз жене које не одбацују већ прихватају своју женскост и женственост, и тиме доводе до промене културне парадигме, стварајући друштво које ће уздизати жене због онога што јесу, и које ће изнад свега ценити мајчинство и јединствене дарове које подједнако и отац и мајка уносе у породицу.

² Fisher, ML, et. al., “Feelings of regret following uncommitted sexual encounters in Canadian university students”, 2012, <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/22077716>